

Мисля, че тази вечер ще ме целуне.

Ако не го направи, сигурно ще умра. Това е втората ни среща – на автокино сме в колата и се преструваме, че гледаме филм, докато тайно си хвърляме погледи един на друг. Филмът е дълъг два часа и пет минути. Вече сме прекарали един час и петдесет и пет минути, без да се целунем. Не искам да изглеждам отчаяна, но не съм контурирала една трета от тялото си с толкова много хайлайтър, за да приключа вечерта, без да омажа ризата му поне малко. Ако всичко върви по план, тази нощ той ще куцука към къщи с адски разрошена коса и с толкова блестяща пудра по дрехите си, че ще отразява светлините на преминаващите коли. Ще мирише на моите феромони цяла седмица, без значение колко силно търка тялото си под душа.

Никак не си пестя намеците; привличам вниманието му към устните си, като ги облизвам, дъвча и докосвам отнесено (взех този съвет от „Космополитън“). Блестящият ми гланц за устни е бил специално разработен в лаборатории, за да привлича мъжките устни като магнит, също толкова ефективен, колкото развяващи се паунови пера. Никълъс и първобитните му инстинкти не могат да ми устоят. Гланцът ми е магнит и за косата ми. Постоянно ми се насълзяват очите от вкуса на супериздръжливия лак за коса, който усещам в устата си, но понякога красотата изисква жертви. На всичкото отгоре съм протегнала лявата си ръка с дланта нагоре, за да може да я хване лесно, ако поиска, и да ме отведе вкъщи.

Надеждата ми започва да посърва, когато го виждам как ме поглежда и после бързо отклонява поглед. Може би е от онези хора, които наистина отиват на автокино, за да гледат филма. Колкото и да не ми се иска да се замислям за това, навярно просто не чувства привличане. Няма да е първият път, в който някой чаровник ме

оставя вкъщи с целувка за лека нощ и спира да ми пише точно когато съм си мислила, че нещата вървят добре.

Но после го виждам: сигнала, че не съм си яла напразно косата цяла нощ. Зървам празна опаковка от ментови бонбони в поставката за чаши. Помирисвам тайно въздуха и... О, да, определено усещам аромата им. Отново проверявам поставката. По-хубаво е, отколкото си мислех. Празните опаковки са цели две! Презастраховал се е! Мъжете не го правят, освен ако не се подготвят да действат.

Божичко, този мъж е толкова красив, че съм донякъде убедена, че някак съм го подмамила на тази среща. Харесвам всичко у Никълъс. Не чака три дни да ми се обади след първата среща. Няма никакви граматически грешки в съобщенията му. Не ми е пращал непоискана снимка на члена си. Вече ми се ще да запазя бална зала за сватбеното ни тържество.

– Наоми? – казва той и аз премигвам.

– А?

Той се усмихва. Толкова е сладък, че и аз се усмихвам.

– Чу ли ме?

Отговорът е „не“, защото аз просто си стоя там и се възхищавам на профила му. Прекалено хлътнала съм, а е още едва началото на нашата... дори не мога да я нарека връзка. Били сме едва на две срещи. Стегни

се, Наоми.

– Май доста се разсейваш? – отгатва той.

Усещам, че се изчервявам.

– Да, съжалявам. Понякога хората ми говорят, а аз изобщо не ги отразявам.

Той се усмихва по-широко.

– Сладка си.

Мисли, че съм *сладка*? Сърцето ми пърха радостно. Изнасям безмълвна благодарствена реч на фалшивите си мигли и тази (все пак стилна) блузка с дълбоко деколте.

Той накланя глава и ме гледа изпитателно.

– Казвах, че филмът свърши.

Вдигам рязко поглед към екрана. Така е. Нямам идея как завърши филмът, нито какви бяха основните сюжетни точки. Май филмът беше романтичен, но на кого му пука? Много по-заинтересувана съм от романтиката, случваща се тук, в колата. Паркингът вече е празен и имаме достатъчно усамотение, така че въображението ми се развихря. Всичко може да се случи. Само ние сме – аз, Никълъс и...

Розовият пуловер, прилежно сгънат на задната седалка, който очевидно принадлежи на някоя жена, а тази жена не съм аз.

Стомахът ми се свива. Никълъс проследява погледа ми.

– Това е за майка ми – обяснява бързо той. Не съм много убедена, но после ми показва картичка за рожден ден под него, която е подписал и е добавил: „Обичам те, мамо!“. Умилявам се.

– Това е толкова мило – казвам му. Ясно усещам колко интимна е обстановката в колата. В мен цари хаос от пърхаци от нервност пеперуди. Погледът ми отново е привлечен от опаковката от ментовите бонбони. Филмът свърши, така че какво чака?

– Благодаря, че ме доведе тук. Няма много останали автокина в днешно време. Може би само две в Средния запад. – Още по-рядко е да намериш някое, което работи целогодишно. За щастие, ни дадоха електрическа печка, тъй като е януари. Наметнали сме се с няколко одеяла и за такава нестандартна зимна среща е изненадващо уютно.

– Всъщност има осем в този щат – поправя ме той. Фактът, че знае това, е впечатляващ. – Гладна ли си? Наблизо продават замразен йогурт – най-добрия, който някога си опитвала в живота си.

Не съм фенка на замразения йогурт, особено когато е студено навън, но няма начин да откажа. Още не се познаваме достатъчно добре и ако искам да излезем на трета среща, не трябва да изглеждам претенциозна. Аз съм *непринудената* Наоми, с която е забавно да се мотаеш и с която *определено* е забавно да се целуваш. Може би след като хапнем йогурт, ще ме целуне. И вероятно ще разкопчае ризата си.

– Звучи чудесно!

Вместо да закопчае колана си и да ни откара, той се колебае. Играе си с копчетата на радиото, докато зазвучава една приповдигната инди песен – *You Say It Too*. Осъзнавам, че е мълчалив, защото е притеснен, а не безразличен. Изненадана съм, защото досега изглеждаше самоуверен. Във въздуха се усеща електричество и пулсът ми се ускорява от предстоящото. Сърцето ми бие в ритъм и скандира: *Да! Да! Да!*

– Красива си – казва той искрено и се обръща да ме погледне. Прочитам колебание в очите му, докато хапе бузата си, и съм изумена, че той е по-нервният от двамата. Сърцето ми прескача, докато той се навежда леко към мен. После се навежда още малко. Разтваря устни и поглежда моите. И изведнъж не мога да си спомня

никой друг мъж, с когото съм излизала. Той напълно ги засенчва. Интелигентен е, чаровен и идеален, напълно *съвършен* за мен.

Сърцето ми се качва в гърлото. Той прокара пръсти през косата ми и накланя главата ми към своята. Никълъс се навежда и скъсява останалото разстояние между нас, и осветява света ми като метеор. Усещам трепетно очакване, почуда и чувство, че всичко това е напълно правилно. Той ме целува и аз съм обречена, както си знаех, че ще стане.

Каква магическа, необикновена нощ.